

Λάδι και Δάκρυ χρειάζονται τα παιδιά

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη](#)

Λάδι και Δάκρυ χρειάζονται τα παιδιά

Ό,τι κι αν έκανε η μάνα για το παιδί της αυτό πήγαινε στα χαμένα. Όσες προσπάθειες κι αν έκανε να το φέρει στο δρόμο του Θεού, ήτανε άκαρπες. Άσπρο η μάνα, μαύρο ο γιος.

Κι όσο έβλεπε να βγαίνουν απ' τα χέρια της, με την χάρη του Θεού, παιδιά υπέροχα, έξυπνα, χρήσιμοι άνθρωποι στην κοινωνία, παιδιά περήφανα που την είχανε δασκάλα, και το δικό της το μοναδικό παιδί, που του αφοσιώθηκε ολότελα σαν έμεινε χήρα, να μην αποφασίζει για κάτι, της ερχότανε τρέλα.

Η παρέα του έβαλε κατά νου να ξεθεμελιώσει και να ρημάξει κράτος, ηθική, θρησκεία, πατρίδα. Έλα τώρα εσύ μάνα, που γαλουχήθηκες και γαλούχησες γενεές γενεών με ότι ωραιότερο υπάρχει σε ουρανό και γη, να συμφωνήσεις με το παιδί αυτό. Μέρρες, εβδομάδες, μήνες έλειπε από το σπίτι, χωρίς σημάδια ζωής. Κι' η μάνα, αχ, αυτή η μάνα!

Ποιος θα γράψει ποτέ τους πόνους, τους μόχθους, τα δάκρυα αυτών των μανάδων, που δεν βλέπουν καμιά προκοπή, καμιά λαχτάρα στα παιδιά τους! Οι άλλες που δικαιώνονται, χορταίνουν τουλάχιστο με τους επαίνους και τα συχαρίκια των συγγενών.

Η μάνα λοιπόν περίμενε. Πάντα περίμενε μια αλλαγή. Η προσευχή της, το λιβάνι που έκαιγε, το καντηλάκι που άναβε, ήταν όλα, μα όλα γι' αυτό το παιδί. Όταν ήρθε ο καιρός του να πάει στρατιώτης, αναθάρρησε η μάνα. Ίσως εδώ βρει τον εαυτό του, είπε.

Αυτός όμως παρουσίασε πιστοποιητικό ψυχιάτρου και πήρε αναβολή.

Και να βλέπει η μάνα τις επιτυχίες των άλλων παιδιών, τα πτυχία, τις υποτροφίες και το δικό της παιδί χαμένο στις ιδέες του, τις μηδενιστικές, τις καταστροφικές,. Κι' αυτή εκεί, καντήλι και θυμίαμα, λάδι και δάκρυ. Σημάδια έκανε το πάτωμα. Κάποτε παρουσιάσθηκε στο σπίτι, γιατί πήρε την απόφαση να πάει στρατιώτης . «Καλό σημάδι» είπε μέσα της η μάνα.

Πέρασε όλη την θητεία του σε φυλάκιο του Έβρου. Δεν ήρθε να τη δει ούτε μια φορά. Κι' η μάνα δεν άφησε το εικονοστάσι χωρίς λάδι και δάκρυ ούτε ένα βράδυ.

Κάποτε απολύθηκε. Μάιο μήνα ήρθε ίσια στο σπίτι.

Χαρούμενος, κεφάλτος, σα να μην έλειψε ούτε μια μέρα. Της ζήτησε χρήματα να πάει λίγες μέρες στη θάλασσα με κάτι φίλους. Του έδωσε αμέσως.

Ένωθε να παλεύει η μάνα με κάποιον στήθος με στήθος. Κι' αυτός ο κάποιος δεν ήταν το παιδί της. Ήταν το πνεύμα του κακού που έπρεπε να το νικήσει το πνεύμα του Θεού.

Πέρασαν δέκα μέρες κι όλη η παρέα γύρισε. Γύρισαν χαρούμενοι. Είπανε τα νέα τους, φάγανε, ήπιανε καφέ και τότε ο γιος της της φέρνει ένα δέμα.

- Μάνα, σου έφερα ένα δώρο. Είπα να μην έρθω με άδεια χέρια αυτή τη φορά. Άνοιξέ το να δούμε αν σου αρέσει.

- Δώρο από σένα αγόρι μου και δεν θα μου αρέσει; Και μόνο που με σκέφτηκες φτάνει.

- Άνοιξέ το, λοιπόν... Η μάνα παίρνει το δέμα και το ανοίγει. Μόλις αντίκρισε το δώρο πάγωσε. Τα δάκρυά της αυλάκωσαν τα μάγουλά της. Ήταν ένα πανέμορφο καντηλάκι,

σπάνιας τέχνης.

- Μάνα, σ' έβλεπα πρωί και βράδυ να ανάβεις το καντήλι και ήξερα, ήμουν βέβαιος πως τό 'κανες για μένα. Στη σκέψη μου, στη θύμησή μου, σ' έφερνα πάντα μπροστά στο καντηλάκι.

Τίποτε δεν μου ξέφευγε απ' όσα έκανες, απ' όσα υπέφερες. Κάποιο μέρος ήθελα νάχω σ' αυτή σου τη λαχτάρα. Άντε λοιπόν, σήκω. Έλα μπράβο, βάζω το καντηλάκι, βάζεις

το λάδι και το... δάκρυ!.... Μα σούφερα ένα ακόμη ακόμη δώρο. Άνοιξέ το!

... Πήρε η μάνα το δεύτερο δώρο, το ανοίγει και τι να δει! Ένα καντήλι!

- Κι άλλο παιδάκι μου; Δίδυμα ήτανε;

- Αυτό για το σαλόνι. Φωνάξαμε τον πατέρα Γρηγόριο να κάνει αγιασμό και βρήκε το σαλόνι χωρίς καντήλι. Ξέρεις πόσο ντροπιάστηκα; Ολόκληρο σαλόνι χωρίς καντήλι;

Μάνες αγρότισσες, μάνες νησιώτισες, μάνες πολίτισες, Βορειοηπειρώτισες. Μάνες που τα παιδιά σας γέμισαν την ποδιά σας με πτυχία, με διπλώματα κι εσείς οι άλλες, που πασχίζετε μαζί με μένα για νάβρουν τα παιδιά σας μια θέση στον ήλιο... Και σεις που πιστεύετε, και σεις που δεν πιστεύετε, πάρτε το λάδι και το δάκρυ σας κι ελάτε να ανάψουμε όλες μαζί το καντηλάκι που έφερε ο γιος μου. Αφήστε όλους αυτούς, που θέλουν τάχα να προστατέψουν τα παιδιά μας από αρρώστιες κι αρχίζουν να διαφημίζουν στην τηλεόραση ανομολόγητους τρόπους, ελάτε λέω, να

γονατίσουμε και να ζητήσουμε απ' τον Θεό να σώσει τα παιδιά μας.

Λάδι και δάκρυ χρειάζονται τα παιδιά μας.

Με λάδι και δάκρυ δεν χάνονται ποτέ!

Πηγή: orthognosia.blogspot.gr